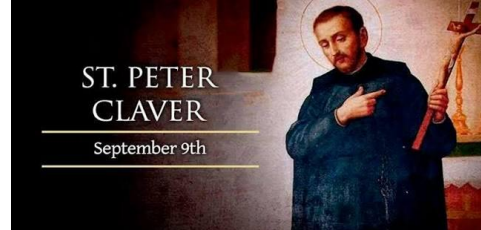

บทเทศน์และข้อคิด วันพุธที่ 9 กันยายน 2026

นักบุญปีเตอร์ คลาเวอร์ พระสงฆ์ นักบวชคณะเยสุอิต ศต. 16

บทอ่านประจำวัน

- 1 โครินธ์ 7:25-31 — “โฉมหน้าของโลกนี้กำลังผ่านพ้นไป”
- สดุดี 45 — “ธิดาเอ๋ย จงฟัง จงเอียงหูฟัง”
- ลูกา 6:20-26 — ความสุขแท้และคำเตือน “วิบัติแก่ท่าน”

หัวใจของข้อคิดวันนี้เพียงประโยคเดียวว่า:

“โลกอาจตีราคามนุษย์ แต่พระเยซูเจ้าทรงคั่นคุณค่าให้มนุษย์ และคริสตชนต้องกล้าลงป็นอยู่ข้างผู้ที่โลกไม่ยอมมอง”

1. “โฉมหน้าของโลกนี้กำลังผ่านพ้นไป” — 1 โครินธ์ 7:25-31

นักบุญเปาโลไม่ได้สอนว่า การแต่งงาน ทรัพย์สินสมบัติ ความสุข หรือกิจการของโลกเป็น
สิ่งเลวร้าย แต่ท่านกำลังเตือนว่า **อย่าให้สิ่งชั่วคราวกลายเป็นสิ่งสูงสุดในชีวิต**

- เรามีทรัพย์สินได้ แต่อย่าให้ทรัพย์สินเป็นเจ้าของเรา
- เรามีอำนาจได้ แต่อย่าใช้อำนาจครอบงำคนอื่น
- เราทำธุรกิจได้ แต่อย่าทำให้มนุษย์กลายเป็นเพียงสินค้า
- เราอยู่ในโลก แต่อย่ายอมรับค่านิยมผิดๆ ของโลกเพียงเพราะ “ใครๆ ก็ทำกัน”

ในสมัยนักบุญปีเตอร์ คลาเวอร์ การค้าทาสเป็นธุรกิจที่ถูกกฎหมาย ทำกำไรมหาศาล
และสังคมยอมรับ แต่ท่านมองทะลุระบบนั้นว่า “โฉมหน้าของโลกนี้กำลังผ่านพ้นไป”
กฎหมายของมนุษย์อาจอนุญาตให้ซื้อขายทาส แต่กฎหมายของพระเจ้าไม่เคย
อนุญาตให้ซื้อขายศักดิ์ศรีมนุษย์

2. “ผู้ยากจนย่อมเป็นสุข” — ลูกา 6:20-26

พระวรสารของลูกาต่างจากมัทธิวเล็กน้อย พระเยซูเจ้าไม่ได้ตรัสเพียง “ผู้มีใจยากจน” แต่ตรัสตรง ๆ ว่า “ท่านทั้งหลายที่ยากจนย่อมเป็นสุข เพราะพระอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน”

นี่ไม่ใช่การยกย่องความยากจน หรือบอกให้คนยากจนอดทนต่อความอยู่ติธรรม แต่เป็นการประกาศว่า ในพระอาณาจักรของพระเจ้า ลำดับที่โลกจัดไว้จะถูกกลับด้าน

-โลกพูดว่า “คนมั่งมีมีความสำคัญ” แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “คนที่ถูกลืมอยู่กลางพระทัยของพระเจ้า”

-โลกพูดว่า “คนร่ำรวยคือผู้แพ้” แต่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “เขาจะหัวเราะ”

-โลกพูดว่า “ความนิยมคือเครื่องวัดความสำเร็จ” แต่พระเยซูเจ้าเตือนว่า “วิบัติแก่ท่านเมื่อทุกคนกล่าวยกย่องท่าน”

-“วิบัติ” ไม่ใช่คำสาป แต่เป็นเสียงเตือนจากพระเจ้าว่า “ระวังเถิด ท่านกำลังมีทุกอย่าง จนไม่เหลือสำหรับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์”

นักบุญปีเตอร์ คลาเวอร์ ไม่ได้เพียงอ่านเรื่อง “ความสุขแท้” (มหาบุญลาภ) จากบนแท่นธรรมาสน์ แต่ท่านลงไปพบปะ “ผู้ยากจน ผู้หิวโหย ผู้ร่ำไห้ และผู้ถูกเกลียดชัง” ในท้องเรือจริง ๆ

เกร็ดชีวิตที่ทรงพลังของนักบุญปีเตอร์ คลาเวอร์

ปีเตอร์ คลาเวอร์เกิดในแคว้นคาตาโลเนีย ประเทศสเปน ราว ค.ศ. 1580 เข้าคณะนักบวชเยสุอิต และได้รับแรงบันดาลใจจากนักบุญอัลฟอนซัส โรดริเกซ ภราดาผู้ทำหน้าที่เฝ้าประตูวิทยาลัย ซึ่งมองเห็นกระแสเรียกในตัวเขาและสนับสนุนให้ไปทำงานแพร่ธรรมในโลกใหม่

เมื่อได้รับศีลบวช ปีเตอร์ลงนามคำปฏิญาณด้วยถ้อยคำภาษาละตินว่า

Petrus Claver, Aethiopum servus in perpetuum

“ปีเตอร์ คลาเวอร์ ทาสรับใช้ชาวแอฟริกันตลอดไป”

ท่านไม่ได้เขียนว่า “ผู้ช่วยเหลือทาส” หรือ “ผู้สงเคราะห์คนจน” เพราะถ้อยคำเหล่านั้นยังทำให้ท่านยืนสูงกว่าคนที่ได้รับความช่วยเหลือ แต่ท่านเรียกตนเองว่า “ทาสผู้รับใช้” ของพวกเขา

ตลอดเวลากว่า 40 ปีที่เมืองท่าคาร์ตาเฮนา ประเทศโคลอมเบีย เมื่อเรือค้าทาสเข้าฝั่ง ท่านจะรับนำอาหาร น้ำ มะนาว ยา และสิ่งจำเป็นลงไปใต้ท้องเรือ พร้อมล่ามหลายภาษา ที่นั่นมืด อับชื้น เต็มไปด้วยความสกปรก ความเจ็บป่วย และศพของผู้เสียชีวิตระหว่างเดินทาง หลายคนยืนอยู่บนท่าเรือเพื่อถามว่า “วันนี้มีสินค้ามากี่คน?” แต่ปีเตอร์ คลาเวอร์ลงใต้ท้องเรือเพื่อถามว่า “วันนี้พี่น้องของเราอดชีวิตมากี่คน?”

คำพูดที่มีชื่อเสียงของท่านคือ: “เราต้องพูดกับพวกเขาด้วยมือของเราก่อน แล้วจึงพูดด้วยริมฝีปาก” หมายความว่า ก่อนสอนเรื่องความรักของพระเจ้า ต้องทำให้เขาสัมผัสความรักเสียก่อน ก่อนแจกพระคัมภีร์ อาจต้องแจกข้าว ก่อนเทศน์เรื่องสวรรค์ อาจต้องเซ็ดบาดแผลบนแผ่นดิน

ตลอดชีวิต ท่านสอนความเชื่อและโปรตีสลล้างบาปแก่ทาสประมาณ 300,000 คน โดยอาศัยล่ามหลายภาษา และยังติดตามเยี่ยมพวกเขาตามไร่นาเพื่อปกป้องสิทธิและศักดิ์ศรีของพวกเขา มิใช่โปรตีสลแล้วทอดทิ้ง

อยากเล่าเรื่องราวชีวิตของปีเตอร์ คลาเวอร์ ให้ฟัง

มีภาพหนึ่งจากชีวิตของนักบุญปีเตอร์ คลาเวอร์ที่สะท้อนใจมาก ครั้งหนึ่งท่านพบชายชาวแอฟริกันใกล้ตายอยู่ในมุมมืดของท้องเรือ ร่างเต็มไปด้วยบาดแผลและส่งกลิ่นรุนแรง คนรอบข้างถอยหนีและเอาผ้าปิดจมูก แต่ปีเตอร์ถอดเสื้อคลุมของตน ปูรองร่างชายคนนั้น แล้วคุกเข่าลงดูแลเขา คนหนึ่งพูดว่า “คุณพ่อครับ อยู่ตรงนั้นได้อย่างไร เหม็นจะตาย!” ถ้าเป็นพวกเราอาจตอบไปว่า “พ่อก็ได้กลิ่นเหมือนกัน ไม่ได้เป็นหวัด!” แต่สิ่งที่ปีเตอร์เห็นต่างออกไป คนอื่นได้กลิ่นความตาย แต่ท่านมองเห็นพระเยซูเจ้า คนอื่นเห็น “สินค้าที่เสียหาย” แต่ท่านเห็น “บุตรของพระเจ้า”

จุดที่น่าทึ่งคือ ชายที่นอนอยู่ไม่ได้ต้องการรู้ก่อนว่า “พระเจ้าของท่านชื่ออะไร” เขาต้องการรู้ว่า “พระเจ้าของท่านกล้าเข้ามาใกล้คนอย่างฉันหรือไม่”

และในวันนั้น เขาได้รับคำตอบ ไม่ใช่จากบทเทศน์ แต่จากเสื้อคลุมหนึ่งตัว มือสองข้าง และพระสงฆ์คนหนึ่งซึ่งไม่ถอยหนี

ประเด็นที่เราควรจะต้องคิดและไตร่ตรองในวันนี้

ถ้าเราถามว่า “ทุกวันนี้ยังมีทาสอยู่หรือไม่?” หลายคนอาจตอบว่า ไม่มีแล้ว เพราะไม่มีตลาดค้าทาส ไม่มีโซ่ตรวน และไม่มีการประมุขมนุษย์กลางเมือง

แต่ความจริงคือ ทาสไม่ได้หายไปไหน เพียงแต่โซ่ตรวนที่เปลี่ยนรูปร่าง

บางคนถูกขายเข้าสู่ขบวนการค้ามนุษย์

บางคนถูกหลอกไปทำงานผิดกฎหมาย

บางคนถูกยัดหนังสือเดินทางและค่าจ้าง

บางคนทำงานหนัก แต่ถูกมองว่าเป็นเพียง “แรงงานต่างด้าว”

เด็กบางคนถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศ, ผู้สูงอายุบางคนถูกทอดทิ้ง

คนยากจนบางคนถูกเหยียดหยามเพราะไม่มีเงิน

และบางคนเป็นทาสของหนี้ การพนัน ยาเสพติด สื่อลามก หรือโทรศัพท์มือถือ

โซ่ตรวนสมัยใหม่บางเส้นทำจากเหล็ก แต่บางเส้นทำจากหน้าจอ ทำจากหนี้สิน ทำจากความกลัว และทำจากความเจ็บของคนที่

นักบุญเปาโลเตือนเราว่า “โฉมหน้าของโลกนี้กำลังผ่านพ้นไป” เงิน อำนาจ ตำแหน่ง ชื่อเสียง และความนิยมจะผ่านไป แต่คนที่เราเคยช่วยให้ลุกขึ้นยืนจะไม่ถูกลืมต่อหน้าพระเจ้า นักบุญปีเตอร์ คลาเวอร์ทำทนายพระศาสนจักรในวันนี้ว่า เราเป็นพระศาสนจักรที่ยืนรออยู่บนท่าเรือ หรือเป็นพระศาสนจักรที่กล้ำลงไปใต้ท้องเรือ?

ยืนบนท่าเรือนั้นสะอาด ปลอดภัย และมองเห็นทิวทัศน์ที่สวยงาม แต่ใต้ท้องเรือมืด เหม็น และอันตราย ทว่า พระเยซูเจ้ากลับทรงรอเราอยู่ที่นั่น

หากวัดของเรามีพิธีกรรมงดงาม แต่คนยากจนไม่กล้าเดินเข้ามา

หากเราร้องเพลงเพราะ แต่ไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ของคนข้างบ้าน

หากเราประกาศว่าทุกคนเป็นบุตรพระเจ้า แต่ยังแบ่งคนตามเชื้อชาติ ฐานะ การศึกษา หรือสถานะทางสังคม

เราก็อาจกำลังพูดถึงพระเยซูเจ้าด้วยริมฝีปาก แต่ปฏิเสธพระองค์ด้วยมือของเรา

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้ยากจนย่อมเป็นสุข” ไม่ใช่เพราะความยากจนเป็นสิ่งดี แต่เพราะพระองค์ทรงเลือกยืนอยู่ข้างพวกเขา และถ้าพระศาสนจักรต้องการยืนอยู่ข้างพระเยซูเจ้า พระศาสนจักรก็ต้องยืนอยู่ตรงนั้นด้วย

คำว่า “วิบัติแก่ท่านผู้ร่ำรวย” จึงไม่ใช่การกล่าวโทษทุกคนที่มีทรัพย์ แต่เป็นคำถามว่า “สิ่งที่เรามี ได้ปิดตาเราจากคนที่ไม่มีหรือไม่?”

“ความสะดวกสบายของเรา สร้างขึ้นบนความทุกข์ของใครหรือไม่?”

“เรารับประทานอาหารอิ่ม โดยไม่เคยคิดถึงคนที่ปลูก ขนส่ง หรือเสิร์ฟอาหารให้เราหรือไม่?”

“เรามองคนงานเป็นต้นทุน หรือมองเขาเป็นพี่น้อง?”

นักบุญปีเตอร์ คลาเวอร์ ไม่ได้ล้มระบบค้าทาสได้ทั้งหมด แต่ท่านไม่ยอมให้ข้ออ้างว่า “เราเปลี่ยนโลกไม่ได้” กลายเป็นเหตุผลที่จะไม่ช่วยมนุษย์คนหนึ่ง

เราอาจหยุดสงครามไม่ได้ แต่ช่วยผู้ลี้ภัยคนหนึ่งได้

เราอาจยุติความยากจนไม่ได้ แต่แบ่งอาหารหนึ่งมื้อได้

เราอาจทำลายขบวนการค้ามนุษย์ไม่ได้ แต่ไม่สนับสนุน และกล้าแจ้งเบาะแสได้

เราอาจแก้ปัญหาความโดดเดี่ยวทั้งหมดไม่ได้ แต่โทรศัพท์หาคนที่ไม่มีใครคิดถึงได้

ความศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้เริ่มต้นด้วยการทำทุกสิ่ง แต่เริ่มต้นด้วยการไม่เดินผ่านคนที่พระเจ้าทรงวางไว้ตรงหน้าเรา

วันหนึ่ง เมื่อเรายืนต่อพระพักตร์พระเจ้า พระองค์อาจไม่ถามว่า “เธอพูดถึงเรากี่ครั้ง?” แต่จะถามว่า “มือของเธอเคยทำให้ใครสัมผัสความรักของเราบ้าง?”

ขอให้นักบุญปีเตอร์ คลาเวอร์สอนเราให้ประกาศพระวรสารสามขั้นตอน:

มองเห็นคนที่โลกมองข้าม

เข้าไปใกล้คนที่โลกหลีกเลี่ยง

และรับใช้เขาจนเขารู้ว่า ตนเองยังเป็นบุตรที่พระเจ้าทรงรัก

เพราะก่อนที่ผู้คนจะเชื่อคำพูดเกี่ยวกับพระเจ้า เขาจะมองดูมือของเราก่อน

และบางครั้ง บทเทศน์ที่ทรงพลังที่สุด อาจไม่ใช่ถ้อยคำบนธรรมาสน์ แต่อาจเป็นน้ำหนึ่งแก้ว อาหารหนึ่งมื้อ การจับมือหนึ่งครั้ง หรือเสื่อคลุมหนึ่งตัวที่เรายอมถอดออกเพื่อห่มผ้าให้พระเยซูเจ้าผู้กำลังหนาวอยู่ตรงหน้าเรา อาแมน

(วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเซนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ)

ปล. บั้นปลายชีวิตปีเตอร์ คลาเวอร์

นักบุญปีเตอร์ คลาเวอร์มรณภาพเมื่อวันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 1654 ที่เมืองคาร์ตาเฮนา ประเทศโคลอมเบีย ขณะมีอายุประมาณ 74 ปี

ช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านค่อนข้างสะเทือนใจมาก ในปี ค.ศ. 1650 เกิดโรคระบาดในเมืองคาร์ตาเฮนา ท่านล้มป่วยอย่างหนัก และหลังจากนั้นสุขภาพก็ไม่ฟื้นคืน บางแหล่งพรรณนาว่าอาการของท่านคล้ายอัมพาตหรือโรคพาร์กินสัน ทำให้ร่างกายอ่อนแอและไม่สามารถออกไปทำงานอภิบาลได้อีก ท่านต้องนอนอยู่ในห้องเล็ก ๆ เกือบสี่ปี

สิ่งที่น่าเศร้าคือ ชายผู้เคยดูแลผู้ป่วยและทาสหลายแสนคน กลับถูกทอดทิ้งและแทบไม่มีใครดูแลในวาระสุดท้าย ผู้รับใช้ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลท่านก็ปฏิบัติต่อท่านอย่างหยาบกระด้าง บางครั้งปล่อยให้ขาดอาหารและไม่ได้รับการดูแลอย่างเหมาะสม แต่ท่านไม่เคยร้องเรียนหรือตอบโต้

วันที่ 6 กันยายน ค.ศ. 1654 เมื่อได้ยินว่าคุณพ่อดีเอโก เด ลา ฟูเอนเต ผู้เป็นเพื่อนเก่ามาเยี่ยม ท่านพยายามลุกขึ้นต้อนรับ แต่กลับล้มลงและเข้าสู่ภาวะโคม่า ต่อมาได้รับศีลเจิมคนไข้ และมรณภาพในวันที่ 8 กันยายน ซึ่งตรงกับวันฉลองแม่พระบังเกิด

เรื่องกลับตาลปัตรอย่างเจ็บปวดก็คือ ขณะที่ท่านมีชีวิตและล้มป่วย แทบไม่มีใครสนใจ แต่ทันทีที่ข่าวมรณภาพแพร่ไปทั่วมือง ประชาชนจำนวนมากกลับหลั่งไหลมาที่ห้องของท่าน ทุกคนต้องการสัมผัสร่างและนำสิ่งของของท่านไปเป็นพระธาตุ จนแทบไม่มีอะไรเหลืออยู่ในห้อง ผู้นำบ้านเมืองซึ่งครั้งหนึ่งเคยมองว่าท่านเป็นตัวก่อความรำคาญ เพราะคอยเรียกร้องให้ปฏิบัติต่อทาสอย่างมีมนุษยธรรม กลับจัดพิธีศพอย่างสมเกียรติให้ท่าน

“เมื่อท่านยังมีชีวิต ผู้นำบ้านเมืองคิดว่าท่านเป็นภาระนำรำคาญ แต่เมื่อท่านสิ้นชีวิต ผู้นำฝ่ายบ้านเมืองจึงค้นพบว่า ท่านคือมโนธรรมของบ้านเมือง”

ข้อคิดสำหรับเราวันนี้: “คนที่โลกไม่ยกย่อง อาจเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรพระเจ้า ส่วนคำยกย่องสรรเสริญเยินยอที่มาถึงหลังความตาย ไม่อาจทดแทนความรักที่เราควรมอบให้กันในขณะที่ยังมีชีวิต”

ชีวิตของท่านจึงจบลงเหมือนชีวิตของทาสที่ท่านเคยรับใช้—เจ็บป่วย อ่อนแรง ถูกละเลย และไม่มีเสียงเรียกร้องสิทธิของตนเอง ท่านไม่ได้เป็นเพียง “ผู้รับใช้ทาส” ด้วยคำปฏิญาณเท่านั้น แต่ได้กลายเป็นผู้รับใช้จนถึงลมหายใจสุดท้ายจริง ๆ